

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

číslo: 39

26. září 2021

Cena: 10 Kč

Povzbuzení ke všímavosti

Milí přátelé, k dnešnímu povzbuzení mě inspirovaly vlaštovky chystající se k odletu do teplejších míst naší planety. Při ranní procházce jsem sledoval jejich řazení plné očekávání, soustředění a vlastně i jistoty. Přichází správný čas, ony to nějak tajemně poznají a připravují se na dlouhou cestu. Směřují ke středu Afriky. Vědci dodnes přesně nevědí, jak ptáci poznají správný čas odletu a návratu. Je to jedním z tajemství, která nás obklopují. Já v tom vidím inspiraci i pro nás. Inspiraci k pěstování všímavosti.

Víte, čím mě vlaštovky inspiroují? Jsou to přebornice ve všímavosti. Pozorně sledují své okolí, ostatní jedince svého druhu. Podle nejjemnějších odlišností v ranní mlze, množství hmyzu, teploty, zvuků louky a lesa se v nich pomalu uhnízdí tak zvaný tahový neklid, tedy puzení zaujmout své místo v odletovém hejnu. Je za tím práce na všímavosti.

Pokud procházíme svým dnem s mobilním telefonem, jehož třpytivou obrazovku sledujeme mnoho hodin, je dost pravděpodobné, že jsme potkali už několik shromaždišť vlaštovek, a vůbec o tom nevíme. Na vině je úplný rozklad pozornosti, který sám sebe ještě posiluje. Dokonce pozornost věnovaná obrazovce je stále méně pozorná. Nedávno jsem chvíli sledoval spole-

stujícího procházejícího přispěvky na sociální síti. Na jednotlivé obrázky a texty věnoval zlomky sekund. Za den jich vidí asi tisíce, ale ve skutečnosti nevidí nic. Pokud si přejeme prožít své dny k Boží radosti, nevyhneme se praktickému všímavosti.

Dobrá zpráva je, že k ní nepotřebujeme žádné speciální pomůcky a vybavení. Začít můžeme

hned, třeba tím, že si naplno prohlédneme své nejbližší okolí, zastavíme se u toho velkého stromu a pohladíme jeho kůru. Budeme sledovat lety ptáků nad hlavou. Poslechneme si vlastní dech a pocítíme držení svého těla. Kdykoli zaměříme svou pozornost na jakýkoli dílek stvoření, začínáme s cvičením všímavosti. Nemusí to být dlouhé časové úseky, a přesto nám radost z nich výrazně projasní den. Pokud byste chtěli svou všímavost prohlubovat pod profesionálním vedením, podívejte se na stránky Českého mindfulness institutu: www.mindfulness-institut.cz/.

V biblické knize Sírachovec najdeme tato slova: „Všechna díla Hospodinova jsou velmi krásná a na jeho rozkaz se všechno děje v pravý čas.“ Nelze říkat: „Nač je toto a k čemu zas ono? V pravý čas se na to vše dozvíme odpověď.“ A já si u nich uvědomuji, že jedním z našich životních úkolů je krásu Božího díla rozpoznávat, oceňovat a jásat nad ní. K tomu je ovšem nutné ji vůbec zaznamenat. Máme všechno potřebné, stačí začít. A ujištění, že se v pravý čas dozvíme odpovědi, je taky báječné. Nejde to uspěchat. Vlaštovky taky neodlétají v červenci, ale v pravý čas během podzimu. Nemusíme se tolik starat o to, abychom na všechno měli odpověď. Na něco ji prostě teď nemáme. Místo starostí o ni tedy vzhůru za všímavými kousky našich dnů. Žijeme uprostřed krásného Božího díla, které je kolem nás i v nás. Bohu díky. Požehnané všímavé dny přeje

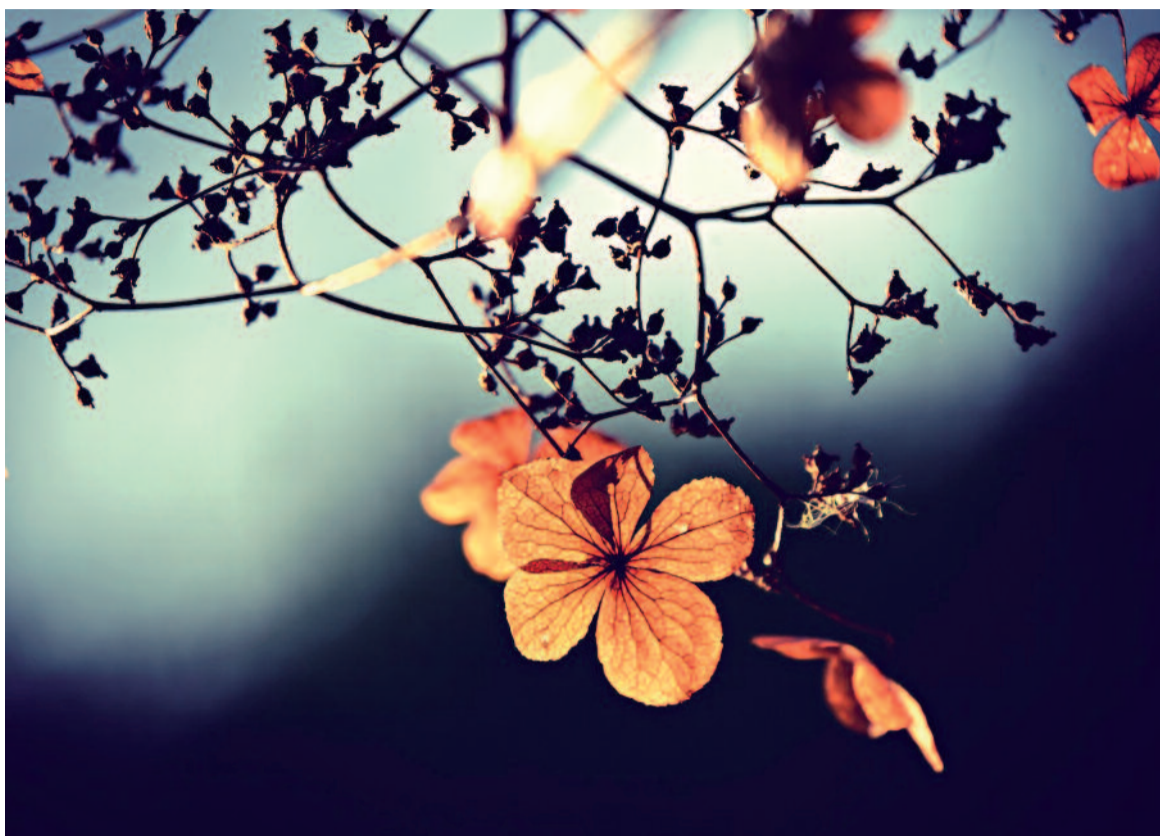
Zdeněk Bohuslav

80 let husitů v Sázavě

Nový duchovní program, jenž podnítil na začátku 20. let minulého století vznik Církve československé, oslovil velmi záhy také obyvatele města Sázavy a jeho okolí. První naše bohoslužby se v místě tradičních konání Prokopských poutí a v prostoru, kde kdysi vznikaly první české překlady evangelií, konaly 12. června 1921 a jejich součástí byla i učebně-obecné školy přednáška o zřízení a cílech nové národní církve. V září stoupl počet příslušníků natolik, že se mohla konat první valná schůze, kde byla zvolena rada starších. V kronice náboženské obce jsou doklady o působení sociálního odboru na povznesení duchovního života a zejména zmírnění bídy nejpotřebnějších v církvi. Finance na jeho činnost se získávaly také z divadelních představení s názvem Cesta do nebe...

Se stavbou sboru, jehož architektem byl E. Pechar, se začalo v dubnu 1938 a sbor byl slavnostní bohoslužbou otevřen v září 1941. Díky za to našim předkům a díky i těm, kdo s nadšením pokračují v jejich díle včetně pořádání každoročních poutí. Ta letošní – jak dokládá článek v minulém čísle ČZ i fotky na webu církve – byla obzvláště vydařená!

redakce

Církev československá husitská, 50 let od přijetí přívlastka „husitská“

Národní uvědomění – sebeuvědomění národa – nesouvisí jen s vědomím vlastní jazykové odlišnosti, ale také s uvědoměním si odlišnosti vlastní kultury a příběhů, ke kterým se národ hlásí, ve kterých poznává svůj vlastní osud. Úcta k Janu Husovi souvisí s vědomím, že se český národ musel podřizovat ideologiím, se kterými nesouzněl. Musel se podřizovat, nebo vzdorovat nebo zahynout nebo uprchnout.

František Palacký (1798-1876), historik, „otec národa“, ve svých Dějinách národu českého v Čechách a v Moravě pojednával o Husovi jako teologu, kazateli a reformátoru, jehož dílo dalo českému národu vůdčí ideu. Na Palackého navazoval mezi jinými filosof a politik Tomáš Garrigue Masaryk (1850-1937) či vlivný představitel historického románu Alois Jirásek (1851-1930).

S blížícím se pětistým výročím od upálení českého reformátora, kněze a učenice Jana Husa (1915) byly připravovány stovky pomníků Jana Husa po celé zemi – byla to demonstrace odporu české společnosti proti vedení Římskokatolické církve, často i proti církvi jako takové, proti monarchii, proti ztrátě vlastní státnosti a omezování svobody slova.

Tomu předcházela snaha postavit Husův pomník na Starém či Novém Městě pražském. Již v roce 1890 byl ustanoven Spolek pro zbudování pomníku Mistra Jana Husa v čele s Janem Náprstkem. První soutěž byla vyhlášena již v roce 1891.

Veliký respekt k Janu Husovi souvisí se sebeúctou českého národa, s oceňováním hodnot, které tento reformátor zpřítomňoval, s ochotou nechat se těmito hodnotami inspirovat. Vědomí toho, že je církev nutno reformovat, bylo zřejmé a přihlášení se k původní české reformaci, která předcházela reformaci světové, bylo více než logické.

Reformní hnutí českých katolíků na konci 19. a začátku 20. století – kněží i laiků – proto logicky navazovalo (vedle cyrilometodějské tradice) na osobnost Jana Husa a na jeho následovníky. Hnutí také navazovalo na ideu

kulturní, jazykové a náboženské plurality. Požadovalo proto mimo jiné národní jazyk nejen v kázání, ale také v liturgii.

Z marné snahy reformovat Římskokatolickou církev v rámci její struktury vznikl pokus reformovat církev cestou činu i za cenu vydělení se z oficiální struktury římské církve.

Od samého začátku (1920) se nově vznikající církev hlásila k Husově tradici, vznikaly Husovy sbory, na talárech kněží se objevil symbol kalicha, symbol české reformace. Církev sama se vymezovala spíše národně jako Církev československá, nikdo tehdy ovšem nepřišel s nápadem nazvat ji církví husitskou. Název se spíše formoval přirozeně podle místa, kde církev působila – v nové Československé republice. Původně navrhovaný název „Církev českokatolická“ neprošel, nezískal by státní souhlas. Z jiných důvodů nebyl schválen název „Československá církev pravověrná“, „Československá cyrilometodějská církev“. Ustálil se název „Církev československá“. Pouze v době oddělení Slovenského státu (14. března 1939) a vzniku německého protektorátu (16. března 1939) byla církev nucena přijmout název „Církev českomoravská“.

Církev narážela ve své existenci na různá neporozumění, byl jí vytýkán primárně nacionalistický motiv, jakkoli nová církev vždy usilovala být církví v prvé řadě křesťanskou. Na církev bylo někdy ze zahraničí mylně nahlíženo jako na církev národní ve smyslu státní, církev přednostně protěžovanou státem. V roce 1950 byla bývalá Husova československá bohoslovecká fakulta rozdělena na Komenského

Pokračování na str. 3

Prof. Z. Trtík, od něhož vzešel podnět k doplnění názvu církve o přívlastek husitská

Povzbuzení k neodkládání

Milí přátelé,

dnes bych rád pár řádky povzbudil k neodkládání. Ono je sice tak sladce snadné. Znáte to - něco bych rád udělal, ale moc se mi do toho nechce. Řešení je blízko, jmenuje se „zítra“.

No a zítek má zase svůj zítěk a tak dál. Umíme to občas všichni. Chtěli bychom výsledek, ale nechce se nám do úsilí, které k němu vede. Jak z toho ven? Jednou z možných cest je bdělost. Pokud se naučíme vnímat, co se děje, budeme bdět i ke svému odkládání. A to je začátek jeho konce.

Mně pro cvičení bdělosti pomáhá výzva z evangelia podle Matouše - „Bďte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“ Faktem je, že zítěk je něco, s čím většinou napevno počítáme, ale je to jen naděje. Nemáme na něj automatický nárok, nemusíme se ho dočkat. Víme, že to zní až přehnaně, ale vede to k soustředění na dnešek, na přítomný okamžik se všemi jeho realistickými možnostmi. Všechno, čeho jsme schopni, se vždycky odehrává v přítomnosti. Do budoucnosti si sice můžeme naplánovat svá přání, sny a aspirace, ale nevíme s jistotou, zda se k nim dostaneme. Proto je soustředění a bdělost tak dobrým lékem na chorobné odkládání. Pokud opravdu vnímám přítomnost se všemi jejími možnostmi, mám mnohem větší šanci, že jednu z těch možností využiju.

Máte například přání se s někým setkat? Tak pro to něco udělejte hned. Začněte s domlouváním. Zkuste všechny své záměry pomalu ale jistě realizovat a s prvním dílkem začněte hned. Zapomeňte na to, že v budoucnu budou lepší podmínky. Počítejte se svěřenou chvílí, která je právě teď. Až to zkusíte, objevíte novou radost ze života založenou na tom, že se věci najednou dají do pohybu a vy zažijete pocit, že řeka života plyne hladce a správným směrem. Dokonalé podmínky v dokonalé budoucnosti jsou možné, ale nemůžeme s nimi počítat. Nedokonalé podmínky v dokonalé přítomnosti naopak čekají, co s nimi podnikneme.

A Dárce našeho času je s námi a fandí nám, abychom nemarnili ten vzácný dar. Požehnané neodkládání přeje **Zdeněk Bohuslav**

A stříbrný peníz

Stanislav Kubín

Vím
že víme o sobě
jako že tma a ticho
jedno jsou
Tma v tichu
ticho ve tmě
Ticho Slovem protknuté
jako tma paprskem světla
jako dlaně v modlitbě semknuté

Z kazatelského plánu

18. neděle po svatém Duchu

Budou se bát Hospodinova jména pronárody, tvé slávy všichni králové země, protože Hospodin vybuduje Sijón, ukáže se ve své slávě a k modlitbě bezmocných se skloní, jejich modlitbami nepohrdne. (Žalm 102,16-18)

První čtení: Numeri 11,16.24-29

Tužby pro dobu po Duchu svatém (V):

2. Abychom v myšlení, slovech i skutcích dobrem a pokojem sloužili, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom naše schopnosti a dovednosti pro věc evangelia nasadili, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, tvůj Syn obětoval život, aby nás usmířil s tebou. Daruj nám díl svého svatého Ducha, abychom v jeho moci šířili slávu tvého jména! Osvi' nás, Bože, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Jakubův 5,13-20

Evangelium: Marek 9,38-50

Verše k obětování: Žalm 145,15-16

Verš k požehnání: Filipským 2,8-9

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, upevni jednotu své církve, aby všichni, kdo byli nasyceni svátostným chlebem a kalichem, naplňovali ve svých životech tvou vůli! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 7, 26, 28, 71, 136, 145, 148, 296, 312

Obraz člověka

I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej. Gn 1,27

Čtete v Bibli, že člověk byl učiněn k obrazu Božímu. Tím dokonalým obrazem je nám Ježíš Kristus. Nevíme přesně, jak vypadal, i když Turínské plátno po vědeckých výzkumech nedávných let nebylo zamítnuto co věrohodný otisk Ježíšova těla včetně tváře. Avšak důležitá je jeho vnitřní duchovní podoba. Tu známe z novozákonních svědectví natolik, abychom byli schopni se s Boží pomocí přetvářet k duchovnímu obrazu Božímu. Můžeme si nějak zobrazit vnitřní

stav současného člověka? Zjistil jsem, že je to dokonce možné. Dostala se mi do rukou kniha italského vědce, nazvaná

„*Budoucnost je v našich rukou*“.

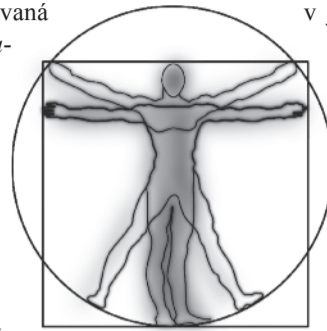
Mimo jiné jsou tam dva pozoruhodné náčrty. Jeden znázorňuje známou kresbu od Leonarda da Vinci: antický krásný člověk, roz-

pjatý do kruhu a čtverce. Druhý náčrt je vlastně původně tentýž, ale přepracovaný počítám na základě dostupných informací o nynějším lidstvu. Je to veli-

ce zkrslý, hrůza a lítost vzbuzující obrázek: člověk, deformovaný hříchem. Budoucnost v jeho rukou by určitě nebyla slibná.

My však věříme, že budoucnost je v rukou Božích. A chceme-li i my přiložit ruku k tomuto dílu naděje, necht' si počínáme tak, jak nás učí a k čemu nás vede onen hříchem neporušený: Ježíš Kristus.

Z knihy Miroslava Matouše
Být bližním světu

Nad Písmem

Mít sůl v sobě

„*Mějte sůl v sobě a žijte mezi sebou v pokoji.*“ (Mk 9,50b)

Učedníci viděli kohosi vyhánět demony v Ježíšově jménu. Marek se nezmiňuje o tom, jestli se tomu dotyčnému skutečně podařilo demony vyhnat. Možná ne, protože mu v tom bylo bráněno Ježíšovými učedníky. Víme také o sedmi synech Skévových z knihy Skutků, jak dopadli, když se pokoušeli vyhánět demony „ve jménu toho Ježíše, kterého káže Pavel“ (Sk 19,13n). Oni tenkrát možná přistupovali k celé věci tak, že samo Ježíšovo jméno stačí... Ale nestačilo. A co ten, koho viděli učedníci? Bral to podobně? Nevíme, ale víme, že Ježíš přikázal učedníkům, aby mu nebránili, neboť nemůže Ježíšovi zložit ten, kdo v Jeho jménu vykoná nějaký mocný čin.

Reakce učedníků na počínání toho člověka je celkem přirozená a pochopitelná. Vždyť by je mohl připravit o exkluzivitu! Oni měli být těmi, kdo budou ve jménu svého Mistra přinášet uzdravení a osvobození. Navíc jednání onoho neznámého mohlo vést k dojmu, že není třeba být součástí společenství Ježíšových učedníků. Přece by bylo na místě, aby byl členem party, nebo ne? Podobně jako ten, kdo umí vymetat komíny, je členem Cechu kominického, a ten, kdo opracovává dřevo, zase členem Cechu truhlářského... tedy kdo ve jménu Ježíše vyhání demony, měl by být členem (cechu, spolku, církve...). Ježíš však tyto úvahy smetá se stolu výrokem, že kdo není proti nám (vám), je pro nás (vás). Ne, to není vypočítavost ve smyslu účelu světicího prostředky, ale obrovská velkorysost, které je schopen snad jedině Kristus. Říká dále, že nepřijde o svou odměnu ten, kdo učedníkům podá sklenici vody. Je rozdíl podat sklenici vody, protože dotyčný žíznil, nebo protože je Kristův. Jinými slovy udělat něco dobrého pro Ježíšova učedníka právě proto, že je Kristův. Ke stej-

né velkorysosti a úctě ke všem, kdo jsou Kristovi, vyzývá Ježíš i svých Dvanáct, a v podstatě i nás. My bychom pochopitelně byli rádi, kdyby mohli v Kristově jménu jednat (zvěstovat, kázat, učit, vysluhovat svátosti...) jenom ti, které jsme k tomu vybrali podle určitých kritérií, jak ukazuje dnešní starozákonní text. Mojžíšův seznam zahrnoval i dva starší, kteří v dané chvíli nebyli shromážděni u svatostánku. Přesto i oni prorokovali, protože byli mezi zapsanými... Někdy zapomínáme na to, že náš seznam už nepíše Mojžíš a nepíšeme jej ani my, ale Hospodin. A tak se díváme jinak na ty, kdo s námi „nepečou“. Možná nosí jiné taláry a štolky, možná nechodili k panu faráři X,Y do Husova sboru na náboženství. Možná ani nejsou pokřtěni v naší církvi... Ale kdo jsme my sami, abychom posuzovali jejich službu? Jistě i zde se má projevodnost pokora, velkorysost a důslednost, a to především u nás samotných. Máme si dát pozor, aby naše jednání nepřivodilo pád bratra či sestry ve víře slabší (těch nepatrných, kteří věří v Ježíše). Mám za to, že se zde nejedná o děti, jak by se mohlo zdát v souvislosti s předchozí perikopou, kde se učedníci pňou o to, kdo je mezi nimi největší. Jde právě o ty slabší, kteří nadšeně přijímají Boží slovo, ale v tísní či pronásledování (nebo v pochybách a zmatcích) o toto slovo přicházejí, protože semeno padlo na skalnatou půdu (Mk 3,2-20). Mějme tedy na paměti, že naše žabomyši války o nepodstatné věci mohou přivést k pádu ty, kdo teprve poznávají Krista a prvními

krůčky ve víře se snaží jít za ním. Hřích jednoho může přivodit pád druhého.

Následující Ježíšovo varování není výzvou k fanatismu nebo sebezmačení, ale připomínkou, že proti hříchu je třeba vést neustálý boj a že naše osobní jednání má dopad. Následky nemá jenom to, co děláme, ale také to, co neděláme. Ruka, noha či oko představují to, co je přirozené, patří k člověku. Přirozeně nás některé věci svádí a pohoršují, proto je máme raději „utnout“. Mezi tyto přirozenosti patří i lidská snaha o to být největší, být první. To může vést k přílišnému prosazování sebe sama – v životě obecně i v životě náboženském a v duchovním rozvoji. Tato snaha pak může poškodit spiritualitu druhého člověka, proto Ježíš v závěru své řeči k učedníkům vyzývá ke vzájemnému soužití v pokoji. Máme si uchovat slanst. Sůl je dobrá k mnoha věcem, ale nesmí ztratit svou slanst, základní vlastnost.

Uchovejme si základní vlastnost – jsme Kristovi a patříme k Němu, jsme obdarováni Duchem svatým, proto jednejme tak, abychom o tohoto Ducha nepřicházeli. Každý z nás je solen ohněm – životními bolestmi, ztrátami a těžkostmi, v nichž naše víra může růst a zrát, ale taky o ni můžeme přijít. Jako strom, jehož kořeny sílí tím, jak je zmitán větrem sem a tam. Až vyroste, stane se hrází proti větru. Ale jednou může přijít vichřice, která jej zlomí. Proto se povzbuzujeme navzájem a žijme mezi sebou v pokoji, abychom společně mohli být hrází proti větru pro ty, kvůli nimž jsme tady.

Lucie Haltofová

Hospodine, děkujeme ti za tvého Syna Ježíše Krista a děkujeme ti za jeho slovo, které jsme přijali a které máme dál předávat v tomto světě.

Prosíme tě, Pane, dej, ať nejsme těmi, kdo pro vlastní marnivost tvé slovo dusí, ať naše jednání není druhým k pádu ale pravdivým svědectvím a povzbuzením k obrácení a následování Ježíše Krista.

Amen.

Církev československá husitská, 50 let od přijetí...

Dokončení ze str. 1

bohosloveckou fakultu a Husovu bohosloveckou fakultu. Českobratrská církev evangelická tak byla spojena se jménem biskupa Jednoty bratrské J. A. Komenského. Církev československá byla spojena se jménem starší tradice, tradice Jana Husa.

V roce 1965 uplynulo 550 let od upálení Jana Husa, bylo to významné jubileum, zhruba v této době se možná začala formovat myšlenka Církve československou charakterizovat v jejím názvu přídomkem (přívlastkem) „husitská“. Podnět k doplnění názvu církve o slovo „husitská“ vyšel od profesora Husovy fakulty a významného systematického teologa, profesora Zdeňka Trtíka, který jej podal v podobě sněmovního návrhu k jednání Církevního zastupitelstva ČČS v květnu 1968. Stalo se to v době tzv. Pražského jara, v době vrcholící snahy o společenskou uvolnění.

Problémem tohoto kroku je institucionální diskontinuita mezi středověkým husitstvím

a husitstvím, zachovaným v prohusitských sympatiích pozdějších katolických kněží a učenců. Propast překlenuje jen ideová blízkost, snaha výběrově navázat na husitské ideje nejednotného husitství.

Do diskuse s teologem Zdeňkem Trtíkem vstoupil především historik Vladimír Sakař (1930-2004) a Radoslav Hobza (1932-2019). V diskusi Zdeněk Trtík odmítl jako nevhodné Hobzovy protinávry „Církev kališnická“, „Církev podobenčí“ či doplněk „novohusitská“.

Výrazu „husitská“ je podle Trtíka třeba porozumět především jako „závazku, který nás nutí, abychom pokračovali v tom, co dostalo husitství do čela světového zápasu o nejvyšší hodnoty evangelia.“

Podle Trtíka původní ideály, které se vázaly k výrazu „československá“, již nejsou živé. Idea slovanství je „zvětralá“, stejně jako myšlenka „svobodného křesťanství“, která navíc dusila biblický a ekumenický zdroj husitské tradice, protože interpretovala husitskou tradici pouze ve smyslu boje svobody svědomí proti teokratickým

nárokům středověkého dogmatického křesťanství.

Profesor Trtík svými argumenty přesvědčil sněmovníky, kteří měli o návrhu na VI. sněmu ČČS hlasovat. Stalo se tak na 1. zasedání VI. sněmu ČČSH ve dnech 16. a 17. října 1971.

Snaha Církve československou husitskou prezentovat jako církev husitskou souvisela nepochybně s vytvořením zřetelnější a lepší image mezi ostatními církvemi v zahraničí, především mezi církvemi protestantské ortodoxie. Relativně krátce před tím (1964) církev vstoupila do Světové rady církví, v roce 1969 vystoupila ze svazku Sdružení za svobodné křesťanství a náboženskou svobodu (International Association for Liberal Christianity and Religious Freedom). Určitým neúspěchem nového názvu bylo následně časté zformalizované zkracování nového, příliš dlouhého názvu do až příliš úředně znějící zkratky ČČSH. Problémem byl také opětovný rozpad československé státnosti, tentokrát k prvnímu lednu 1993. Název církve „československá husitská“ byl záměrně zachován v nesouhlasu s rozdělením československého státu a ze solidarity k bratrům a sestrami na Slovensku. Dalším určitým neúspěchem nového příliš dlouhého názvu je, že se mnozí nespokojují s oficiálním názvem církve Církev československá husitská a zkracují název pouze na husitská. Slovní spojení „husitský farář“ zní ovšem přeci jen srozumitelněji než dřívější „československý farář“.

S použitím informací z článku doc. Jiřího Vogela *Mistr Jan Hus v životě a reflexi Církve československé husitské: Cesta ČČS k doplnění názvu „husitská“* In: *Studia theologica* 17, č. 4, zima 2015, s. 311-323. **Tomáš Novák**

Ako chápal vykúpenie Ježiš Kristus

S pojmom vykúpenie máme dnes problém. Lebo sa nám stráca jeho význam. Možno aj preto, že sme zabudli na to, že v Biblii sa vykúpenie spája vždy s niečím konkrétnym, poznateľným vo svete. A ďalej pri vykúpení má dôležitú úlohu aj spoločenstvo, ľudia okolo nás, nakoľko pôsobia uzdravujúco a oslobodzujúco. Dnes môžeme o vykúpení primerane hovoriť len vtedy, keď to robíme aj v dialógu s inými náboženstvami, s vedou a zároveň s ohľadom na politický a spoločenský význam vykúpenia.

Keď sa pýtame v Novom zákone na vykúpenie skrze Ježiša Krista, potom sa musíme vyvarovať toho, aby sme vykúpenie automaticky nespájali s Ježišovou smrťou. Novozákonné texty aramejskej tradície používajú ako ekvivalent slov spása, spasit' a Spasiteľ výrazy život, oživiť a Oživateľ. Z toho vyplýva, že Ježiš evanjelií chápal spásu ako proces oživovania (vzkriesenia) Božieho života v ľuďoch a tomuto procesu slúžila aj jeho smrť. Nesmieme Ježišov význam zužovať len na jeho smrť, akoby bol Ježiš prišiel na tento svet len preto, aby zomrel za naše hriechy. Prišiel, aby hlásal Božie kráľovstvo a aby ho zviditeľnil svojimi vlastnými činmi ako už prítomné. S jeho zvesťou by sa nezhodovalo, keby sme odpustenie hriechov chápali ako niečo, čo je spôsobené len jeho smrťou. Keby bol sám Ježiš zamýšľal vykúpiť ľudí len svojou smrťou, potom by predsa nemalo význam hlásať ďalej obrátenie a odpustenie hriechov. Predsa však musel Ježiš myslieť aj na svoju smrť. Keď ho židovské vládnuce elity odmietli, a keď sa stal svedkom mučeníckej smrti Jána Krstiteľa, musel počítať

s tým, že to isté čaká aj jeho. Podľa židovskej tradície chápal Ježiš svoju smrť ako údel prorokov (A. Grün). Ježišova smrť ako pečať zavŕšila drámu jeho života, ale nebola koncom jeho diela. To pokračuje ďalej. Jeho smrť na kríži ako radikálne vzdanie sa seba, otvorilo nový horizont života v podobe nového spoločenstva a spolužitia s Bohom. O tom svedčí aj zvesť o Ježišom vzkriesení, ktoré evanjelista Ján interpretoval: „Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu“ (J 12,24). Ak Ježiš Kristus zastupuje, tak zastupuje vzťažne, so zreteľom na dobro a uzdravujúcu spásu zastupovaných. Preto jeho zastupovanie nemá absolútny a tým vyraďujúci charakter. On zastupuje, ale nenahradzuje našu zodpovednosť, našu lásku a proexistenciu. Ježiš Kristus nemá ruky, nohy, ústa – len tie naše, aby nimi konal. Obdoba toho v našich časoch znie aj v hlboko precitenej modlitbe väzňa od Freia Betta. „Pane, keď zhladáš na tých, ktorí nás uväznili a mučia nás (...), zabudni Pane na zlo, ktoré spáchali. A rozpomeň sa rad-

šej na to, že táto obeť nás priblížila tvojmu ukrižovanému Synovi: mučením sme prijali stigmy jeho rán, zamrežovaním jeho Ducha, naše odsúdenie nám otvorilo nádej jeho kráľovstva a poníženie radosť z toho, že sa stávame jeho deťmi.“ Pretože proces vykúpenia sa deje tak, že Božie kraľovanie preniká do nášho sveta, nemôže sa vykúpenie uskutočniť bez spolupôsobenia ľudí. Boh totiž vládne len tam, kde sú ľudia, ktorí uskutočňujú Božiu vôľu vo svete. Odpustenie neznamená zotretie viny, ale potvrdenie reality obojstranného vzťahu, ktorý bol vinou ohrozený alebo zranený. Vínu netreba zotrieť, ale zmeniť jej význam, tým, že bude zahrnutá do procesu pokračujúceho dozrievania lásky. To však nemôže vykonať ten, kto sa prevínil, ale len ten, kto bol vinou zranený. Len tým sa stane také gesto aj udalosťou zmierenia, len vtedy bude vina „šťastnou vinou“, ako to zakúsil Augustín. Práve preto, že taká náprava viny už nie je v silách toho, kto sa prevínil, hovorí sa v náboženskej rovine právom o vykúpení a spáse.

Štefan Šrobár

90 let Husova sboru v Tuchoměřicích

V neděli 10. října 2021 si při slavnostních bohoslužbách společně připomeneme 90. výročí otevření Husova sboru v Tuchoměřicích. Zahájení slavnosti bude ve 14 hodin. Bohoslužeb se zúčastní patriarcha Církve československé husitské Tomáš Butta.

Připraven bude i doprovodný program, který bude zahájen již v sobotu 9. října Večerem otevřených dveří. Začínat bude v 17 hodin varhanním koncertem se zpěvem. Následovat bude prohlídka kostela, včetně prohlídky zvonů. Věž bude osvětlena. Dále bude po oba dny připravena výstava reprodukcí dobových fotografií a historických předmětů, hry pro děti i dospělé a památní razítko. Srdečně zve rada starších

Sbor byl vystavěn v roce 1931 péčí členů náboženské obce za architektonického dohledu arch. L. Čapka a je zařazen do Soupisu uměleckých památek Čech. Je charakterizován jako moderní stavba 20. století obdelníkového tvaru se sakristií. V prostoru stolu Páně je umístěna socha Krista od sochaře Josefa Drahoňovského. Věž je opatřena třemi zvony: Maria matka Páně, Mistr Jan Hus, Patriarcha dr. Karel Farský.

Ekumenická bohoslužba

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve k účasti na ekumenické bohoslužbě vděčnosti za stvoření. Bohoslužba bude v úterý 12. října v 18 hodin v kapli sv. Jana (Obec křesťanů) v Praze 7, Na Špejcharu 3. Kázáním poslouží Jiří Nečas (Českobratrská církev evangelická) a hudbou pěvecký sbor Obce křesťanů. Po bohoslužbě bude následovat posezení a rozhovor. (JNe)

Hospodin otvírá oči slepým

Komunikovali jste někdy s nevidomým? Jsou to vnímaví lidé. Dokáží ve vašem hlase rozeznat sebemenší zaváhání, změnu intonace, pochybnost a tak dále. Duchovní slepota je mnohem větší problém, protože nemáme zbystrěné další duchovní smysly. Jsme zcela závislí na Pánu Ježiši, aby nám ukázal náš duchovní stav. Bůh nám chce i dnes otevřít duchovní oči, abychom lépe rozeznávali cestu, kterou nám on připravil. Jdeme v té smělé naději našeho povolání a s jistotou, že jsme v jeho ruce. Vždyť skutky, které Bůh připravil pro dnešní den, jsou pro nás tím pravým požehnáním. Vstupme do nich. Z Dnešního čtení 2021, Úvahy nad Hesly Jednoty bratrské, text na 26. září

Zprávy

Podještědské muzeum a knihovna Český Dub

vás srdečně zvou na

hudebně-literární kompozici – scénické čtení

„...kde i smrt je čistá“

(Interview s Antoine de Saint Exupérym)

Na motivy z děl A. de Saint Exupéryho, Pierra Chevryéryho, Paula Webstera a Julese Roye
napsal

Stanislav Kubín

Exupéry:

BENJAMIN MLÝNEK

Novinář:

STANISLAV KUBÍN

Dále účinkují, (ze záznamu):

Hlasatelka:

Michala Lohniská

členka Divadla F. X. Šaldy v Liberci

Liška:

Michaela Palašáková

Malý princ

Eliška Novotná

Hudba:

Edward Grieg, Claude Debussy,
Alexander N. Skrjabin

Dramaturgie

Alfred Strejček

Zvuk, mixáž:

Miloš Vondráček

zvukový mistr Divadla F. X. Šaldy
v Liberci

Technika, inspic

Hana Kubínová

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

Jaká by to musela být láska, aby vyvážila mou smrt?

Umíráme pro dům, ne pro předměty a zdi.

Umíráme pro katedrálu, ne pro kameny.

Umíráme pro národ, ne pro houfec.

Umíráme z lásky k člověku, je-li klenbovým
svorníkem pospolitosti.

Umíráme jen pro to, z čeho se dá žít.

Antoine de Saint Exupéry

čtvrtek 7. října 2021

17:00

Městská knihovna
Český Dub

grafika © Bořivoj Pohl

Gratulace k výročí

Srdečně gratulujeme k výročí našeho milého bratra Jana Krause, který oslavil 15. září tohoto roku 75. narozeniny. Boží požehnání a radost mu přejí sestry a bratři z církve, ve které byl pokřtěn a kterou má rád – jak vidno z jeho aktivní práce v náboženské obci Rokycany.

Za NO Rokycany

Jana Švábová

Poslední rozloučení s manžely Semilskými

Zveme vás k rozloučení s bratrem biskupem Milanem Semilským a jeho manželkou, sestrou Pavlou. Bude se konat opožděně, vzhledem k opatřením kvůli pandemii, v úterý 5. října v 11 hodin dopoledne ve sboru Kristova kříže na Mikulášském náměstí 11 v Plzni. Obřad povede bratr patriarcha Tomáš Butta. **red**

Z ekumeny

AKCE PROTI GENOCIDĚ UJGURŮ

Ve Velké Británii se během září konaly dvě významné akce vztahující se k problematice genocidy etnika Ujgurů, kteří obývají zejména provincii Sin-t'iang v severozápadní Číně.

Od 1. do 3. září probíhala na univerzitní půdě v britském Newcastlu konference nazvaná „Sin-t'ianská krize: genocida, zločiny proti lidskosti, spravedlnost“. Cílem setkání bylo shromáždit a přednést co nejvíce příspěvků a svědectví o současné situaci Ujgurů, diskutovat názory a náhledy na možné kroky k jejímu řešení. Účastnili se nejen akademici a novináři, ale také britští diplomaté, politikové, zástupci lidskoprávních organizací a právníci, aby spojili znalosti ze svých oborů a vytvořili společný postup, který by mohl na Čínu vyvinout dostatečný tlak a ukončit destrukci ujugurského národa. Zvažována byla mj. možnost diplomatického bojkotu zimních olympijských her, které se budou v r. 2022 konat v čínském hlavním městě Pekingu.

Druhou akcí – od 10. do 13. září – bylo letošní druhé slyšení Ujgurského tribunálu. Ujgurský tribunál vznikl v červnu roku 2020 jako „nezávislý tribunál pro vyšetřování probíhajících zvěrstev a možné genocidy vůči Ujgurům, Kazachům a dalším turkickým muslimským populacím“. Cílem je přinášet důkazy a osobní svědectví Ujgurů, kteří mohou referovat o podmínkách v Číně, posoudit je a pracovat na tom, aby se případy dostaly k instancím, které by mohly hnát k odpovědnosti přímo Čínskou lidovou republikou.

Represivní opatření proti tradičně muslimskému etniku Ujgurů, která jsou ze strany čínské vlády většinou popírána, případně vysvětlována bojem proti terorismu a náboženskému extremismu, zahrnují odepření základních lidských práv, sledování, vyhrožování, únosy, výslechy, mučení, věznění, převýchovné tábory a další instituce pro dospělé i děti, pracovní tábory, nucené sterilizace, nedobrovolné odebrání orgánů a popravky.

Důkazů o tom, že jsou tyto zločiny proti lidskosti v Číně skutečně páčány a že se dokonce jedná o nařízenou systémovou záležitost, každým rokem přibývá díky investigativní práci řady žurnalistů i vědců. Česká veřejnost se již mohla s touto problematikou seznámit díky knize Jatka amerického novináře Ethana Guttmanna (recenzi „Příběhy vězňů svědomí“ publikoval Dingir 19 (2), 2016, s. 68–69). Ethan Gutmann se také v roce 2018 zúčastnil kulatého stolu, který zorganizovala předsedkyně petičního výboru Poslanecké sněmovny PČR Helena Válková, aby zde své poznatky přednesl a apeloval na české zákonodárce ve věci aktivního odporu proti čínským praktikám. Čína se za svůj postup nejen proti Ujgurům (ale třeba také proti praktikujícím duchovního směru Fa-lung-kung nebo proti Tibeťanům) již dočkala několika diplomatických i ekonomických sankcí. Například americká vláda a parlamenty v Británii, Belgii, Nizozemsku a Kanadě vydaly prohlášení, že politika Pekingu vůči Ujgurům se rovná genocidě a zločinům proti lidskosti. Spojené státy zablokovaly dovoz bavlny a rajčat ze Sin-t'iangu a společností napojených na nucené práce v tomto regionu. Diplomatické sankce na představitele komunistické strany uvalily i Evropská unie a Velká Británie. Kritici ale volají po přijetí mnohem tvrdších opatření, která by Číně dala nekompromisně najevo odpor demokratických zemí napříč světem proti takovému jednání.

Čína na uvalené sankce zareagovala a vyzvala své občany k bojkotu předních západních obchodníků, jako jsou firmy Nike nebo H&M. Ty totiž vyjádřily obavy z využívání nucené práce v Sin-t'iangu. Organizátorce shora zmíněné konference, dr. Joanne Smith Finleyové, která se specializuje na ujugurská studia, a několika dalším angažovaným britským osobnostem byl začátkem letošního roku oficiálně zakázán vstup na čínská území.

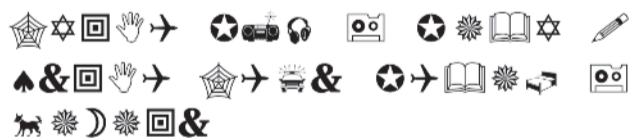
Jitka Schlistsová,
info.dingir.cz

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Varování před svody

Nahraďte symboly písmenky podle klíče

A		K		T	
B		L		U	
E		M		Ů	
Ě		O		V	
I		P		Z	
J		S		Ž	

(Řešení z minulého čísla: Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebníkem všech.)

Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamacce: tel. 220 398 117

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

